

Скоро сваког дана пролазим поред Центра за социјални рад и виђам његове кориснике, у једном погледу је то тужно, а опет видим и познајем лично неколико њих па, нажалост, знам и какви су.

Један је алкохоличар, цео живот је само пио, и оно што је зарадио давао је за алкохол; има и стан, возио је камион по иностранству, чак је имао и жену и сина али је он умро од хероина.

Друга жена коју познајем је мало ментално поремећена, има поремећај скупљања ствари (compulsive hoarding [\[1\]](#) на енгл.) – кућа и двориште су јој натрпани ђубретом толико да не може да се ништа од тога користи.

И трећи кога познајем такође је мало оболео: он, са преко 40 година, пљује наставнике из основне школе јер је због њих пропао у животу. Додуше, тај лик је имао и неку књижару али му је пропао посао, јер, како каже, влада монопол над продајом те робе државним органима. Углавном. тај последњи је и *најбољи случај* народне кухиње кога ја знам.

Остали су углавном Роми, они долазе *ђутуре*, четворо-петоро њих, и све трпају у пластичне канте и у кола (занимљиво је да имају кола).

Али, да би се доспело до те кухиње мораш да будеш бар две године на бироу, али не смеш да имаш ништа на себе осим станакуће; али, када се увалиш – дају ти и дрва за зиму и скоро сваки месец по 8-10.000 динара, плус храну сваки дан.

"Окупирајмо" народне кухиње!

Пише: Ђорђе Стефан

четвртак, 18 октобар 2012 22:00

